„Duminică, în pauza meciului (n.n. România — Italia), am asistat la un spectacol oferit de tinerii de la Centrul 23 August. I-am văzut executînd procedee tehnice valoroase, unele chiar de virtuozitate și am fost impresionat de driblingurile și fentele pe care le etalau".

(J. Ph. Rethacker)
France Football

Lotul de copii „23 August", cu antrenorul Francisc Fabian Foto : AL. BABIC

ACOLO UNDE STEAUA ÎȘI CREȘTE „STELUȚELE"

„Dar în același timp am fost și puțin înspăimîntat de tendința lor de a face „artă pentru artă" și mă întreb dacă nu este periculos de a-i lăsa să meargă atît de departe".

J. Ph. Rethacker)

La două extremități ale orașului, 12 antrenori, cel puțin 200 de băieți și zeci de mingi de fotbal își dau cotidian, un rendez-vous. Pe stadionul Ghencea sau în Parcul 23 August, departe de freamătul orașului, în răgazul anonimatului aparent, sub faldurile nobleței modestiei, în acompaniamentul certitudinii perspectivei, laboratorul clubului Steaua descoperă, lucrează, șlefuiește și pregătește pentru pista de lansare, generația sa de mîine și de poimîine.

Nu este o alchimie. Seriozitatea și competența profesorilor de fotbal au fixat coordonatele acestui curs de opt ani pe traectoria unei linii metodice ce exclude empirismul și hazardul. Există intenția și premisele, ca aluatul moale care este copilul de 10 ani (vîrsta minimă admisă, coincizînd cu prima grupă de cursanți), să se modeleze succesiv sub ochiul exigent și mîna pricepută a antrenorilor .

Candidații vin singuri sau sînt căutați cu perseverență, cu ocazia jocurilor între școli, organizate de club. În perioada vacanțelor, centrele de antrenament anunță trialuri și atunci străzile asfaltate sau locurile virane își trimit protagoniștii la capetele tramvaielor 3 sau 14. Copiilor li se dă latitudinea alcătuirii preferate a echipelor și sub ochii viitorilor antrenori se reeditează vechile rivalități fotbalistice de cartier. Sita exigenței are ochiurile mărunte și numai cei care etalează însușiri specifice deja conturate, pot miza pe viitorul carnet de legitimare. Am asistat la un asemenea trial. Fostul portar Dungu avea sarcina de a racola noi elemente pentru grupa sa. 12 băieți se încleștaseră într-o partidă de mare luptă și fiecare avea aripi la picioare și speranțe în suflet. Dar numai pe trei (așa a hotărît Dungu) aveau în raniță bastonul de mareșal.

— Care este soarta atîtor copii inimoși și talentați, l-am întrebat pe Jean Lăpușneanu, antrenorul coordonator al centrului 23 August ?

— Avînd 10 ani, ei vor completa prima grupă, dată în grija unui antrenor. Cu unul și același antrenor, ei vor parcurge progresiv opt ani de pregătire, pînă în pragul senioratului. Vom menține permanentizarea în tot acest timp a tandemului grupă-antrenor, pentru ca acesta din urmă să-și poată grefa personalitatea în regim constant de pregătire cu aceiași elevi și pentru a-i oferi satisfacțiile eventualelor roade ce le va putea culege în final. Ciclul complet l-am împărțit în două etape, delimitate de jumătatea lui cronologică. Între 10 și 14 ani ne vom axa pe învățarea jocului și regulamentului, dezvoltarea fizică, deprinderea corectă și automată a procedeelor tehnice. Se lucrează individual și pe „ateliere" (însușire în grup a aceleiași teme). Supravegherea trăsăturilor morale ale acestor copii ocupă de asemenea o cantitate deloc neglijabilă în activitatea noastră. Triunghiul stadion-familie-școală nu reprezintă o traectorie fictivă și în menghina unui mic șantaj pedagogic, copiii găsesc ușor resurse să-și îndrepte greșelile comise. Pentru că cea mai mare pedeapsă pentru ei este frustrarea (temporară) de la antrenamente sau jocuri oficiale, cu toții fiind angrenați în competițiile de copii sau juniori ale Capitalei. Florilor acestea sădite de noi, le dorim o creștere rapidă și sigură, la lumina dragostei pentru minge și în aerul pur al relațiilor de camaraderie. Nu ducem lipsă de echipament, ne lipsesc însă terenurile de antrenament. Acestea puține care sînt (pentru cei 200 de copii și juniori cîți avem) le împărțim cu echipe din campionatul orășenesc. Din păcate, copiii văd și aud adesea, jucători îmbătrîniți în rele, bînd dușcă sticla de bere sau înjurîndu-se. Concesiile făcute astfel unor dilețanți lipsiți de perspectivă, striviți de plafon valoric, se repercutează în felul acesta nebănuit de grav asupra muncii noastre.

În fine, depășind prima etapă, adolescentul fotbalist pășește spre conjunctura unor activități mai apropiate de cadrul real al jocului de fotbal. Pe traseul acumulărilor treptate de la simplu la complex, acum, între 14 și 18 ani, procedeelor tehnice (considerate însușite) li se dă un conținut tactic. La antrenamente, vor prima de data aceasta jocurile-școală, cu sarcini. La 18 ani, diploma de merit, înseamnă promovarea în echipa de seniori a Stelei. Restul îi împrumutăm diferitelor cluburi din Divizia A sau B.

— Există vreun factor stimulator-iu pentru elementele cele mai valoroase ?

— Din ambele centre, la 30 de juniori și 70 de copii li s-a creat posibilitatea de a lua masa la cantina clubului. La munte, tabere periodice de pregătire, îi așteaptă de asemenea pe cei mai buni.

— Jucătorii din echipa primă a clubului se apleacă vreodată cu povața sau exemplul peste creștetul acestor copii ?

— Cei de la 23 August nu-și văd idolii decît din tribună sau la televizor. Cei 160 de copii și juniori ai lui Romeo Catană de la „Centrul mumă" (avînd în vedere vechimea mult mai mare), se încadrează în aceeași structură organizatorică, dar din acest punct de vedere cred că sînt mai favorizați.

— Se apleacă, tovarășe Catană?

— Numai Constantin și Jenei, cîteodată.

Pe adepții „artei pentru artă", pe micii vrăjitori de 13 ani care l-au emoționat pe cunoscutul ziarist francez, i-am găsit în toiul unui meci de verificare. Grupa lui Fabian, dădea acolo gratuit meditații și spectacol. Mingea avea docilitatea unui animal dresat. Fire invizibile o legau de ghetele jucătorilor din care ricoșa cu destinații subtile și precise. De cîteva ori am avut senzația că ea poate căpăta și proprietăți de bumerang. Copiii au porecle cu tîlc: Baratki, Ozon, Pele, Fabian (**„Așta m-a copiat exact", ne mărturisește fostul internațional**), Eusebio etc. Pe Ozon îl cheamă Ion Ion, are o inventivitate, o viteză, o spontaneitate și o îndemînare, care l-a făcut celebru printre cunoscătorii fotbalului de pitici bucureștean. Este numai zîmbet și delicatețe. Cîtă promisiune de valoare umană și valoare, hai să-i spunem, profesională ! Ce va însemna peste cîțiva ani băiatul acesta de un talent sclipitor ? Dar omulețul acesta de abanos cu mișcări de felină, căruia colegii îi spun Pele și care ar face să crape de invidie întreaga Copacabană, dar Lică Luca, dar Toma Florian, dar Sumulanschi, Stăvărache, Crăciun, Spălățelu sau Tudor Nicolae ?

Cîți dintre ei vor lăsa o amprentă pe mingea de fotbal românească?

— Meștere Fabian, de ce i-ați lăsat să meargă atît de departe ? Capotarea lor ne-ar amări înzecit.

— Astăzi cît mai multă „artă pentru artă" și dacă e posibil PE SCARĂ DE MASĂ. Este garanția că mîine ei vor putea face și „artă cu tendință". Oricum, „arta" rămîne ca factor comun.

Ion CUPEN

UN CLASAMENT AL EFICACITĂȚII

Este un lucru știut că, în evoluția de azi a fotbalului, cel mai mult a avut de suferit spectaculozitatea și eficacitatea. În campionatele țărilor în care se aplică cele mai „perfecționate" sisteme de apărare și în care totul se bazează pe un defensivism exagerat eficacitatea înaintărilor este foarte scăzută. Și cînd facem aceste afirmații ne gîndim în special la echipele din Italia care au ridicat „betonul" la rang de... virtute.

De altfel, **un clasament al mediei de goluri marcate în campionatele de anul trecut în diferite țări din Europa**, ne arată că Italia se situează pe ultimul loc, cu o medie de 2,01 goluri, cele mai eficace atacuri sînt cele din... Luxemburg unde media a fost de 3,65 goluri. În totalitate acest clasament arată astfel :

1. Luxemburg	3,65	10. R.F.G.	2,92	19. Iugoslavia	2,59	22. Bulgaria	2,34
2. Scoția	3,37	11. Austria	2,87	20. Grecia	2,47	23. U.R.S.S.	2,24
3. Elveția	3,36	12. Cehoslovacia	2,75	21. Polonia	2,44	24. Italia	2,01
4. Danemarca	3,29	13. R.D.G.	2,75				
5. Suedia	3,25	14. Spania	2,74				
6. Olanda	3,15	15. Belgia	2,68				
7. Ungaria	3,01	16. Portugalia	2,66				
8. Anglia	2,98	17. Franța	2,64				
9. Norvegia	2,97	18. **ROMÂNIA**	2,60				

După cum reiese din acest clasament, nici țara noastră nu stă prea bine, ocupînd un loc mediocru, precedînd totuși cîteva țări cu un fotbal în general mai avansat decît al nostru și anume : Iugoslavia, U.R.S.S., Italia etc.

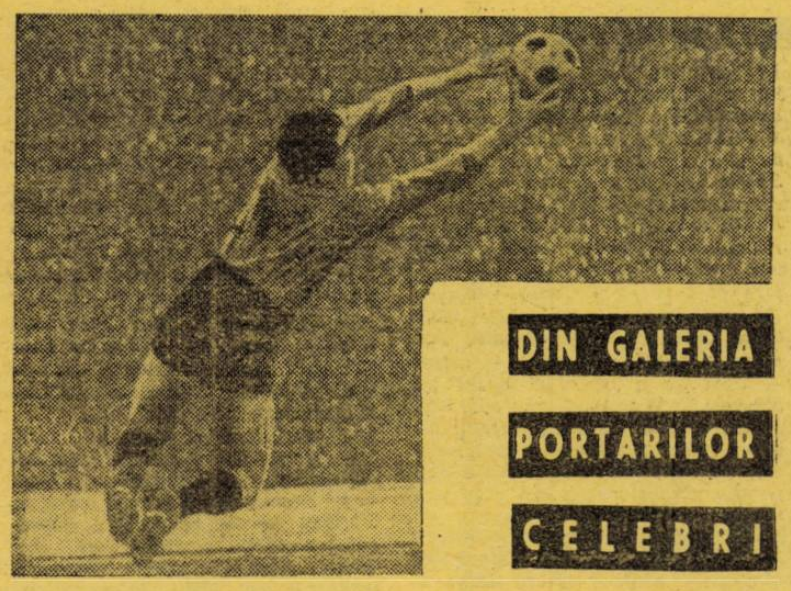

DIN GALERIA PORTARILOR CELEBRI

Frantisek PLANICKA

● UN TROFEU ÎNMÎNAT DUPĂ 30 DE ANI ● DEBUT INTERNAȚIONAL SUB NUME FALS ● UN MAESTRU AL IEȘIRILOR DIN POARTĂ

Începem cu numărul de astăzi prezentarea cîtorva din cei mai celebri portari ai lumii, creionați în cîteva rînduri. Prin natura postului lor, portarii au fost întotdeauna aplaudați sau acuzați și de aceea ne-am gîndit să deschidem seria unor tablouri în cîteva capitole cu ei. Și nu doar pentru motivul că tricoul lor poartă numărul 1.

Una dintre cele mai senzaționale pagini din istoria fotbalului mondial va rămîne finala campionatului lumii din 1934, cînd Italia a întîlnit Cehoslovacia. Eroul acestui meci suprem a rămas pentru totdeauna Frantisek Planicka, „pisica" din Praga. Scorul era egal după 90 de minute (1—1) și înaintașii italieni nu reușeau să-l surprindă pe formidabilul portar cehoslovac. De-abia în prelungiri, năpustindu-se cu disperare spre poarta cehoslovacă, agilii atacanți italieni au reușit să marcheze golul victoriei prin Schiavio, adjudecîndu-și astfel titlul de campioni ai lumii. Învinșii aveau însă în rîndurile lor pe eroul acestei finale, pe Planicka, care a fost purtat pe brațe — pînă la cabine — chiar de învingători. Ziariștii sportivi din Italia i-au acordat în unanimitate trofeul celui mai bun jucător al campionatului, mult râvnita statuie Perseo. Dar povestea înmînării acestei statui avea să devină foarte interesantă. Pentru a asista la solemnitatea înmînării ei, trebuie să vă invităm 30 de ani mai tîrziu, la Florența, unde meciul amical Italia — Cehoslovacia a prilejuit această întîrziată festivitate.

Numărul invitaților era foarte mare în sala de onoare a primăriei. Nu lipseau din asistență fostele glorii ale fotbalului italian : Meazza, Piola, Rava, Ferrari, Colaussi, Allemandi, Bertolini, Andreolo și ceilalți. Planicka, singurul neitalian al festivității, a fost aplaudat cu emoția și nostalgia amintirilor. Curînd, protocolului rece al festivității i-a luat locul intimitatea unui cerc de prieteni în care Planicka își depăna cu plăcere amintirile începînd cu performanța care-l adusese la Florența și terminînd cu povestea accidentului său de la Campionatul Mondial următor, cel din 1938 din Franța, accident care l-a obligat să se retragă din activitatea competițională la 34 de ani. Legendara sa faimă, o faimă care-l așează între cei mai buni trei portari ai lumii de dinaintea celui al doilea război mondial, n-a pierdut nimic din strălucirea sa nici după trecerea anilor. Și astăzi, iubitorii de fotbal de pretutindeni își aduc aminte cu plăcere de acest portar excepțional...

Frantișek Planicka s-a născut la 2 iunie 1904 la Praga ; de mic a dovedit, ca și Zamora sau Hiden, un mare talent pentru postul de portar. În 1916 îl și găsim printre membrii unuia dintre cele mai vechi cluburi cehoslovace, Slavia, unde păși în echipa de juniori. Dar marea plăcere a lui Planicka pentru sport nu se rezuma numai la fotbal : atletismul, gimnastica, hocheiul pe iarbă, iată alte pasiuni ale juniorului Slaviei. Primul său joc internațional l-a disputat în formația Slaviei la Viena. Dar îi veți căuta în zadar numele pe foaia de arbitraj fiindcă a jucat sub un nume fals ! La 14 ani. Planicka era deja titular în echipa Bubenec, din prima ligă, veritabil record pentru o carieră sportivă. Deși, spre deosebire de alte vedete ale fotbalului mondial, Planicka și-a început cariera pe postul unde avea să cunoască consacrarea, el n-a fost niciodată entuziasmat de acest tricou cu nr. 1. Mai ales pentru că a făcut cunoștință de la bun început cu neajunsurile postului. La fiecare gol colegii nu-i adresau cuvinte prea frumoase. Era mereu principalul vinovat. Era și acesta un motiv pentru care ar fi dorit să joace înaintaș. Dar coechipierii au reușit să-l convingă să rămînă între buturi. Ceea ce nu l-a împiedicat să joace, mai ales la meciuri de antrenament, în linia de atac.

Nu împlinise încă 21 de ani cînd a fost selecționat pentru prima oară în echipa națională. Debutul lui Planicka n-a fost senzațional, deși Cehoslovacia a cîștigat acel meci cu Polonia, disputat la Praga, cu 2—1. Înaintașii polonezi nu prea l-au pus la încercare așa că „pisica" nu prea a avut ocazia să arate ce poate. De atunci și pînă la abandonarea fotbalului, Planicka avea să dispute 76 de partide în echipa națională și 1.450 de întîlniri cu echipa Slavia. Planicka va rămîne în istoria fotbalului că unul din marii specialiști ai ieșirilor din poartă. Cu o tehnică și, mai ales, o intuiție demne de invidiat el „sufla" mingile chiar din picioarele atacanților. Acțiunile lui aveau atîta spontaneitate

(Continuare în pag. a 10-a)